ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΒΟΣΚΟΥ

(Τοῦ ΓΚΑΙΤΕ)

Ἐκεῖ ψηλὰ σὲ κεῖνο τὸ βουνὸ
χίλιες φορὲς χλωμός, ἀποσταμένος
βλέποντας τὸ λειβάδι σταματῶ
στὸ βλάχικο ραβδί μου ἀκουμπι-
(σμένος.
Ὕστερα πρὸς τὴ στάνη μου σι-
(μώνω
π' ὁ σκύλλος τὴ φυλάει ἀτὸ μι-
(κρό.
Κατέβηκα, κατέβηκα μὲ πόνο,
μὰ πῶς κι' ἐγὼ νὰ νοιώσω δὲν
(μπορῶ.
Μὲ τ' ἄνθη τὸ λειβάδι ἐδῶ μπρο-
(στὰ
ἁπλώνεται γεμᾶτο μπρὸς καὶ πίσω,
τὰ κόφτω ἕνα—ἕνα χωριστὰ
δίχως νὰ ξέρω ποῦ νὰ τὰ χαρίσω.

Βροχὲς περνῶ καὶ χιόνια πυκνω-
(μένα
σὰν δέντρου ἀνεμοδαρμένου κλῆμα.
Ἡ πόρτα εἶνε κλειστὴ ἐκεῖ γιὰ
(μένα,
ἄχ! ὅλα εἶνε ὄνειρο, τί κρῦμα...
Ἕνα οὐράνιο τόξο κατεβαίνει
κι' ἀπάνω ἀτὸ τὸ σπίτι της ἐ-
(στάθη.
Μὰ αὐτὴ στὸ σπίτι μέσα πειὰ δὲν
(μένει,
μέσ' στὰ χωράφια τράβηξε κι' ἐ-
(χάθη.
Κι' ἐγὼ ἐκεῖ θὰ πάω καὶ πιὸ
(μπρὸς
καὶ στοῦ γιαλοῦ τὴν ἄλλη ἀμμουδιά.
Ἐμπρός, καλά μου πρόβατα, ἐμ-
(πρός,
ἔχω μεγάλον πόνο στὴν καρδιά...

ΤΑ ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ

(Τοῦ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑ·Ι·ΝΕ)

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ —ἔτσι λέει τὸ παραμύθι—
ἦταν μιὰ ξυλένια σκάλα κάμποσον καιρὸ πού
(ἐστήθη
καὶ τὰ πάνω σκαλοπάτια λέγανε στὰ χαμηλά:
—Μὴν ἐπέρασε ἀπ' τὸ νοῦ σας πὼς γεννήκαμ'
(ἴδια κι' ἴδια;
Μέσ' στὴ λάσπη ἐσεῖς βουτᾶτε κι' ἐμεῖς εἴμαστε
(ψηλά.
Βασιλεύουμε στὰ ὕψη, σεῖς στὶς βρῶμες, στὰ
(σκουπίδια.
Ἔτσι πρόσταξεν ἡ Φύσι, ἔτσι τῶγραψεν αἰώνια:
ἄλλοι νάνια μέσ' στὶς δόξες κι' ἄλλοι μέσ' στὴν
(καταφρόνια.
Φτωχικὴ καὶ τιποτένια ἡ ζωή σας νύχτα—μέρα
καὶ περήφανη ἡ δική μας στὸν ἐλεύθερο ἀέρα...
.. ..
Νὰ κι' ἕνας σοφὸς διαβαίνει, τ' ἄκουσε, χαμο-
(γελάει,
στρέφει ἀνάποδα τὴ σκάλα καὶ τὸ δρόμο του
(τραβάει.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Ὁ ἔρως φωλιάζει μέσα στὶς ἀβρότερες καρδιές, ὅπως ἡ κάμπια στὰ πιὸ εὐώδη λουλούδια.

— Τὴ μητέρα μας καὶ τὸ Θεὸ τοὺς ἐπικαλούμεθα στὴ λύπη μας καὶ τοὺς λησμονοῦμε στὴ χαρά μας.

ρὸ στὴν ἐπιθυμία ποὺ εἶχε νὰ ἰδῆ τὴν κατοικία τῆς ἄπιστης Ἰωάννας. Ἕνα ἀπομεσήμερο, ποὺ ἦταν κλεισμένος ὅπως πάντα στὸ γραφεῖο του, ἄκουσε νὰ τοῦ χτυποῦν τὴν πόρτα.

— Ποιὸς εἶνε; ρώτησε ὁ δικηγόρος.

—Ἐγώ, ἀφέντη! ἀποκρίθηκε ἀτέξω ὁ Ἀλαὶν Μπριντοῦ, ὁ γραμματικός του.

Ὁ Φερρὸν ἔσπευσε ν' ἀνοίξη κι' ἔμεινε ἔκπληκτος ἀπὸ τὸ φοβισμένο ὕφος τοῦ καμπούρη.

— Τί θέλεις; τὸν ρώτησε ὁ δικηγόρος.

Ὁ γραμματικὸς στριφογυρνοῦσε μὲ ἀμηχανία τὸ καπέλλο του στὰ δάχτυλά του. Τέλος ψιθύρισε:

— Ἐπιτρέπετε, κύριε, νὰ σᾶς ἀνακοινώσω ἕνα νέο;

— Λέγε... Τί εἶνε;

— Ξέρετε... Πρόκειται....

— Μίλησε λοιπόν...

— Φοβᾶμαι μήπως σᾶς ἀνησυχήσω...

— Δὲν μ' ἀνησυχεῖς. Μὴ φοβᾶσαι. Μίλα. Μήπως πρόκειται νὰ μοῦ μιλήσης γιὰ τὴ γυναῖκα μου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἔλα, πὲς ἐλεύθερα ὅ,τι θέλεις, δὲν θὰ σὲ τιμωρήσω....

Ὁ καμπούρης πῆρε τότε θάρρος καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐκφρασθῆ χωρὶς ἐνδοιασμούς:

— Σήμερα τὸ πρωΐ, ἀφέντη, ἀντάμωσα τὸν Ρενὲ Γκισάρ, τὸν παλιό σας βοηθό, εἶπε στὸ Φερρόν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ἡ Ἐπανάστασις τοῦ Γουδιοῦ κι' ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος. Ὁ κ. Ἐξηντάρης στὰ βουνὰ τῆς Κρήτης. Γιὰ νὰ μὴν τὸν πιάση ὁ Πάγκαλος. Τὸ στόμα τοῦ... παντελονιοῦ του. Καὶ τὸ στόμα ποῦφαγε τὸν Πάγκαλο. Ὁ Βενιζέλος καὶ οἱ ἀντιπολιτευόμενοι βουλευταὶ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὅταν ἐξερράγη ἡ ἐπανάστασις τοῦ Γουδιοῦ, ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἔστειλε ὅλους του τοὺς οἰκείους στὴν Εὐρώπη κι' ἔμεινε μονάχος του στ' ἀνάκτορα.

Αὐτὸ τὸ ἔκαμε γιὰ νὰ μὴ παρασύρεται ἀτὸ τὶς γνῶμες τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του.

— Εἶνε ἀλήθεια, ἔλεγε σχετικῶς, ὅτι στενοχωροῦμαι πολύ, ποὺ ἔχω τοὺς δικούς μου μακριά, ἀλλὰ θὰ στενοχωριόμουνα περισσότερο ἂν τοὺς εἶχα ἐδῶ καὶ... τοὺς ἄκουγα νὰ μὲ ζαλίζουν μὲ τὶς γνῶμες τους....

* * *

Ὅταν ὁ Πάγκαλος διοικοῦσε τὴν Ἑλλάδα ὡς δικτάτωρ, ὁ κ. Ἐξηντάρης κατέφυγε στὴν Κρήτη, γιὰ νὰ ἐξεγείρη τὸ λαὸ σ' ἐπανάστασι κατὰ τῆς δικτατορίας.

Ἡ ἐκεῖ ὅμως ἀστυνομικὲς ἀρχὲς τὸν μυρίστηκαν καὶ ζητοῦσαν νὰ τὸν πιάσουν. Τότε ὁ κ. Ἐξηντάρης ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγη στὰ χωριὰ τοῦ νομοῦ Ρεθύμνης, ὅπου ὑπῆρχαν πολλοὶ φίλοι τοῦ νῦν ὑπουργοῦ καὶ Γενικοῦ Διοικητοῦ κ. Ἀσκούτση, οἱ ὁποῖοι τὸν ἔκρυβαν στὰ σπίτια τους.

Ἐπὶ ἀρκετὸν καιρό, ὁ κ. Ἐξηντάρης ἐφιλοξενεῖτο ἐπίσης στὶς στάνες τοῦ χωριοῦ Κάστελλος.

Ἦταν καλοκαῖρι τότε καὶ ἡ ζωὴ στὴν ὕπαιθρο ἦταν εὐχάριστη.

Μιὰ ἡμέρα ὅμως, καθὼς ὁ κ. Ἐξηντάρης περνοῦσε κάτι λόχμες, ἕνας ἀγκάθι τοῦπιασε καὶ τοῦ ξέσχισε τὸ παντελόνι. Ὁ κ. Ἐξηντάρης, βλέποντας τὸ παντελόνι του σ' αὐτὸ τὸ χάλι, καταστενοχωρήθηκε κι' ἔλεγε διαρκῶς μ' ἀπελπισία:

— Τί θὰ γίνω τώρα, μὲ ξεσχισμένο παντελόνι!

Τότε ἕνας ἀτὸ τοὺς προκρίτους τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν περιέθαλπε καὶ τὸν ἔκρυβε στὴ στάνη του, ὁ Ἰωάν. Τζανεδάκης, τοῦ εἶπε:

— Σένα μιὰ φορὰ ξεσχίστηκε τὸ παντελόνι σου καὶ φωνάζεις!.... Μὰ τότε, τί νὰ ποῦμε ἐμεῖς, ποὺ μᾶς ξεσχίζονται τὰ παντελόνια κάθε μέρα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀγριότατους....

Τέλος πάντων, ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Τζανεδάκης, πῆρε τὸν Ἐξηντάρη ἀτ' τὴ στάνη καὶ τὸν ἔκρυψε στὸ σπίτι του. Μὰ ὁ Ἐξηντάρης δὲν ἔπαυε νὰ παραπονιέται γιὰ τὸ σχισμένο του παντελόνι:

— Κύτταξε τὸ παντελόνι μου, ἔλεγε. Κύττα σχίσιμο!... Σὰν στόμα ἔχει ἀνοίξει!....

Ἕνα πρωΐ, καθὼς ὁ κ. Ἐξηντάρης κοιμόταν ἀκόμα, ἄκουσε θόρυβο ἀτ' ἔξω ἀτ' τὸ σπίτι καὶ πυροβολισμοὺς πολλούς.

Ἐνόμισε τότε πὼς κατέφθασαν ἀποσπάσματα γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν κι' ἄρχισε νὰ τὰ χάνη. Ὁ Τζανεδάκης ἔτρεξε ἀμέσως ἔξω γιὰ νὰ ἰδῆ τί συμβαίνει. Ὅταν ὅμως ἄνοιξε τὴν πόρτα, μπήκανε στὸ σπίτι δυὸ συγχωριανοί του, οἱ ὁποῖοι πυροβολοῦσαν στὸν ἀέρα καὶ φώναζαν καταχαρούμενοι:

— Ἔπεσε ὁ Πάγκαλος!... Ἔπεσε!...

Στὸ ἄκουσμα αὐτό, ὁ κ. Ἐξηντάρης πέταξε ἀπ' τὴ χαρά του, ὥς τὸ ταβάνι!

Ἔβγαλε μάλιστα τὸ πιστόλι του κ' ἄρχισε νὰ πυροβολῆ, φωνάζοντας:

— Τὸν φάγαμε!... Τὸν φάγαμε!...

Τότε ὁ Τζανεδάκης γύρισε καὶ τοῦ εἶπε, δείχνοντάς του τοῦ παντελονιοῦ τὸ σχίσιμο:

— Τὸν φάγαμε, μὰ ὄχι μ' αὐτὸ τό.... στόμα!...

* * *

Ὁ ὑπουργὸς κ. Ἰωσωνίδης διηγεῖται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο γιὰ τὸν κ. Βενιζέλο:

Μιὰ φορὰ στὴ Βουλή, μερικοὶ ἀσήμαντοι ἀντιπολιτευόμενοι βουλευταὶ εἶχαν ἀνεβεῖ στὸ βῆμα καὶ μιλοῦσαν ἐπὶ ὧρες ἐναντίον του. Ὁ κ. Βενιζέλος στὴν ἀρχὴ τοὺς ἄκουγε μ' ἀδιαφορία. Ἐπειδὴ ὅμως τοῦ παραμυθήκανε στὴ μύτη, θύμωσε καί, γυρίζοντας σποὺς ὑπουργούς του, τοὺς εἶπε τὴν ἑξῆς Κρητικὴ μαντινάδα:

Ἤμουνα κράχτης πετεινός, νὰ μὲ τσιμποῦν ἡ ὀρνιθες
καὶ δὰ στὰ γερατειά μου, δὲν τὸ βαστᾶ ἡ καρδιά μου...

Ἀμέσως δὲ κατόπιν ἀνέβηκε μὲ φούρια στὸ βῆμα καὶ ἀγόρευσε ἐπὶ ὥραν, καταρρίψας ὅλα τους τὰ ἐπιχειρήματα.